

The North. Publicity photo of William performing with himself as a child. 1996.

feestjes was geweest. In eerste instantie schrok ik hiervan, maar toen besepte ik dat dit de teneur van onze tijd was, en besloot ermee door te gaan. Het succes van *Sadness* kan gedeeltelijk verklaard worden door het feit dat het ging over een actueel onderwerp. Het tourde nationaal en internationaal.

Tegen deze tijd verdiende ik genoeg met mijn eigen projecten om te kunnen overleven, dus ik hoefde geen opdrachten meer te uit te voeren voor andere mensen. Ik hield hier dan ook mee op en dat betekende een verschuiving in mijn praktijk, ik stopte meer energie in mijn eigen creaties en was daardoor productiever. Ik concentreerde me op mijn performances. En er was vraag naar, zowel in Australië als daarbuiten. Ze waren in ontwikkeling en de herhaaldelijke opvoeringen ervan hielpen me om deze stukken te verfijnen. Ik voerde *Sadness* regelmatig op in een periode van vijf jaar. Ik begon de vorm te begrijpen, wat ik erin moest stoppen en wat ik eruit moest laten. Ik werd er beter in om ze vanaf het begin uit te spreken. Soms was de componist ook de live muzikant. Ik gooide mijn overvloeier weg en gebruikte een computerprogramma om de overvloeiers te creëren.

Er volgden drie stukken na *Sadness*. *The North* (1996) vertelde het verhaal van mijn jeugd, hoe het was om op te groeien op een tabaksplantage in Dimbulah, North Queensland, en naar een middelbare school te gaan in Cairns, waar ik dacht dat ik de enige homo was in de hele wereld. Net zoals in mijn andere stukken is er een sterk landschapselement in dit werk. Voor mij omvat het concept van thuis een landschap, en met fotografie is het gemakkelijk om dit te verbeelden. Op een bepaalde manier reisde *The North* mee op de rug van *Sadness* en kende het een succesvolle tournee.

Friends of Dorothy (1998) ging over de homogemeenschap in Sydney vanaf de jaren zestig tot de late jaren negentig. Ik wist dat de vorm het beste werkte als er sprake was van een persoonlijke betrokkenheid, in plaats van een sociaal verslag, dus ik vertelde het verhaal van mijn betrokkenheid bij de homogemeenschap in Sydney, van mijn vriendjes en incidentele minnaars, en van mijn vrienden. Twee belangrijke personages in het stuk waren Peter Tully en Davic McDiarmid, beide kunstenaars en goede vrienden. Zij hadden een grote invloed op de vorming van de opkomende homocultuur in Sydney in de jaren ze-